

lleugerament picant i civilitzadament rebel que em produïa «Fotogramas» quan era petit, a casa, a la llibreria o a COCICA. *Constato que no sóc gaire original, vaja...* Llarga vida, en qualsevol cas, a tota revista capaç de despertar l'interès —sigui quin sigui— de tres generacions de cinèfils!

Cinema en curs

Quan jo era petit, mon pare i ma mare van inventar-se, o reinventar-se, un cineclub infantil a Barcelona. Anàvem a la sala fosca una muntanya de nanos que amb prou feines sabíem aguantar-nos les necessitats, ens explicaven quatre coses sobre el film que havíem de veure a continuació: coses sobre l'argument, és clar, i sobre els actors i les actrius, i sobre les circumstàncies del rodatge. Però ens explicaven, també, com funcionava el film «per dins», quins operadors eren necessaris a banda dels artistes «que es veien», i de què servien tants artefactes, tantes operacions i tants esforços col·lectius. Després de la projecció, ens repartien uns folis dividits en nou o dotze «fotogrames» i uns llapis, i ens demanaven d'explicar, dibuixant, el film a la nostra manera, considerant tant el que havíem vist com el que havíem sentit o intuïm de les seves interioritats i dels seus avatars tècnics.

Des de fa anys, molta gent ha copsat la necessitat d'educar els nens i nenes, audiovisualment parlant, i de treballar des de les escoles i des dels instituts. Moltes entitats culturals ho han fet, amb major o menor fortuna. Penso en Drac Màgic, per exemple. I en Cinescola-Aulamèdia. I en Pedagogia de l'Espectacle, de Terrassa. I en la Federació Catalana de Cineclubs. I en l'Associació Cultural de Granollers. I, darrerament, en el Consell Audiovisual de Catalunya. I penso en centenars d'altres pedagogs, cinèfils i més persones i col·lectius inquiets d'arreu, tots amb un mèrit enorme, atesa la poca sensibilitat que han demostrat en aquest sentit, tradicionalment, els nostres poders públics.

Cinema en Curs és una d'aquestes iniciatives que, per segon any consecutiu, ofereix un projecte engrescador. No es tracta solament d'explicar el cinema, ni solament d'ensenyar el cinema. No es limita, tampoc, al cinema com a forma d'expressió artística, o com a forma de comunicació de masses inaccessible al comú dels mortals. Cinema en Curs pretén descobrir el cinema com a forma de relacionar-se amb el món. I ho fa convidant els alumnes —i els seus professors— a deixar de ser espectadors passius, a entendre el fet audiovisual des de la sensibilitat més propera, a participar en la realització d'un film i a ser-ne protagonistes seguint criteris genuïns del llenguatge cinematogràfic —la llum, per exemple—, es-

timulant la participació activa en tots els aspectes de la creació cinematogràfica, i culminant la feina col·lectiva amb la realització d'un curtmètratge que ha de ser, només, el principi d'una nova mirada.

Algunes observacions dels estudiants de Bordils, de Terrassa, de Vilafranca, de Badalona, d'Amer, de Barcelona o de la zona escolar rural del Moianès són prou il·lustratives: «Per a mi el més important ha estat crear una pel·lícula per poder transmetre alguna cosa» (IES les Corts); «Quan vaig veure la nostra pel·lícula vaig sentir satisfacció. Veure que una cosa dóna bon resultat t'emplena per dins i veus que tot l'esforç i el treball han valgut la pena» (IES Castell d'Estela); «El més difícil és que tots t'entenguin i el més enriquidor és treballar en equip» (ZER el Moianès).

Cinema en Curs és, probablement també, el resultat feliç de molts esforços anteriors, i compta, al marge del suport institucional i de la competència de personatges com Núria Aidelman, Pablo García, Pep Garrido, Isaki Lacuesta, Joan López, Elisabeth Prandi i Arnau Valls, amb la complicitat de molts professors i alumnes, encantats d'aquesta bombolla d'oxigen, i amb el suport d'institucions tan serioses com la Cinémathèque Française i el seu programa «Le Cinéma, cent ans de jeunesse», entre d'altres.

M'agradarà molt parlar novament de Cinema en Curs en futurs articles: comentar que, finalment, els estaments públics prenen consciència de la importància cabdal de l'educació audiovisual dels nens i nenes seria un plaer que, amb molt de gust, m'obligaria a multiplicar per deu la llargada d'aquest article.

«Salvador»

Quan jo era petit (tenia tretze anys) es van carregar en Salvador Puig Antich. Ara han fet un film sobre el personatge, que jo dubtava d'anar a veure, perquè estava segur que m'hi enfadaria molt. I no. La veritat és que no en vaig sortit gens enfadat, i que m'atreveixo a recomanar-ne el debat públic i la projecció als instituts en hora lectiva, i que li desitjo tots els èxits del món. El film és d'una factura esplèndida, inequívocament anti-franquista en el fons, brillant en la forma, tècnicament ben resolt, magníficament interpretat. Desconcertant, tot plegat, perquè jo vaig anar-hi un pèl forçat. En sortir de la sala —l'Alhambra de la Garriga, és clar: el millor cinema del món—, un amic entusiasmada em demanava els meus «peròs», i jo, condescendent però indefens pels farts de plorar, només li vaig saber dir que, segons la informació de què disposava, en Puig Antich mai no va disparar en una acció armada, com es veu en el film. Ma-